

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Εφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμψόμενα ἡμῖν χειρῶν γράφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲ ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολέουσης δὲν εἰν δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶν εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ἀπέλουσιν ἢ ἀποστέλλουσιν γραμματσοσημὸν 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ ἐμβατήριον τῆς Ἀγάπης. — Οἱ πρῶτοι βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος. (ὑπὸ κ. Πηνελόπης Παπαηλιοπούλου, πρώην Κυρίας τῆς Τιμῆς τῆς βασιλείας Ἀμαλίας). — Ἡ κοινὴ Ἀνάστασις (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλη) — Ἀγγλικὴ φιλολογία George Elliot. (κατὰ μετάφρασιν δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Τὸ Νέον Σμβόλαιον. — Ὁ νοβέλειαι—Γυκεία Κίνησις. Ἡ ἰδεώδης Σύζυγος. Συναγαί. — Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς τὸ φάντασμα (κατὰ μετάφρασιν τῆς δος Μαρίας Ζερβουδάκη).

ΤΟ ΕΜΒΑΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ἐψηλά, μετέωρα, ἐναέρια τὰ κωδονοστάσια τῶν ναῶν ὡς σημεῖα συγκοινωνίας τῆς γῆς μετὰ τὸν οὐρανόν, ἀνακρούουσιν τὰς ἡμέρας αὐτάς τὰ μονότονα ἐμβατήρια των, ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς γῆς. Ὡς κήρυκες ἀκούραστοι καὶ πιστοὶ δικλαλοῦν καὶ ψάλλουν ἀπὸ τὰ αἰθέρια ὕψη των τὸ αἰώνιον καὶ ἀτελείωτον ἔπος τῆς Ἀγάπης. Καὶ διηγούνται εἰς μίαν ἀπλῆν καὶ ἀπέριττον γλῶσσαν τῶν ἤχων, πῶς εἰς Θεὸς ἠγάπησε καὶ εἰς ποίας δοκιμασίας ὑπεβλήθη διὰ τὴν Ἀγάπην Του καὶ πῶς ἐνίκησε τὸ μῖσος καὶ τὸν φθόνον, καὶ πῶς ἐκυριάρχησε τῆς γῆς καὶ πῶς ἔμεινεν αἰώνιος καὶ ἀθάνατος, μετὰ μόνον ὄπλον καὶ κτῆμα καὶ πλοῦτον καὶ δύναμιν: τὴν Ἀγάπην.

ὦ! ἡ γλῶσση τῶν κωδῶνων τῶν ναῶν, πόσον ἀπλῆ εἶναι, ἀλλὰ καὶ πόσον ὠραία, καὶ πειστικὴ καὶ ἐπιβάλλουσα. Εἶναι τὸ αἰώνιον σύμβολον τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς ἀδελφосύνης καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀλληλεγγύης. Εἶναι ὡς νὰ λέγῃ πρὸς ὅλους, ἄρχοντας καὶ πτωχοὺς, ἰσχυροὺς καὶ ἀσθενεῖς: Ἐλθετε ὅλοι σας ἀγαπημένοι καὶ ὅλοι σας ἀδελφωμένοι νὰ ἀναζήσε-

τε, νὰ ποτίσητε καὶ ζωογονήσητε τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴν σας εἰς τὴν μεγάλην πηγὴν τῆς ἀγάπης. Ἐλθετε. Λησμονήσατε τὰ μῖση καὶ τὰς ἐχθρας σας, διότι ἡ μόνη εὐτυχία καὶ ἡ μόνη χαρὰ τῆς ζωῆς καὶ ἡ μόνη ἐλπίς τοῦ μέλλοντος εἶναι ἡ ἀγάπη. Λησμονήσατε τοὺς πόνους καὶ τὰς οὐδυνας καὶ τὰς πικρίας καὶ τὰς ἀπογοητεύσεις τῆς ζωῆς μέσα εἰς τὸ γλυκὺ καὶ παρήγορον καὶ ἥρεμον φῶς τῆς ἀγάπης.

Καὶ σημαίνουσαν πάντοτε ἀκούραστα καὶ μονότονα καὶ μελαγχολικὰ οἱ κώδωνες τῶν ναῶν, καὶ ἐνθυμίζουσαν ἀπὸ τὰ ὕψη των τὴν αἰθερίαν καὶ ὑψηλὴν καταγωγὴν τῆς θρησκείας τῆς Ἀγάπης. Ὅχι ἀπὸ τὰ γήινα πάθη, ὄχι ἀπὸ τὸν κόσμον τῆς ὕλης καὶ τῶν προσκαίρων ἀγαθῶν, ἀλλ' ἀπὸ τὸν ὑψηλὴν κόσμον τοῦ πνεύματος ἀπέρρευσε καὶ ἐγεννήθη ἡ νέα θρησκεία τῆς Ἀγάπης.

Καὶ ψάλλουσαν πάντοτε τοὺς ὠραίους ὕμνους τῆς οἱ βαρεῖς καὶ μονότονοι κώδωνες καὶ διηγούνται πῶς ὁ Πλάστης ἠγάπησε τὸ πλάσμα του, ὥστε νὰ μεταγγίσῃ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην σάρκα τοῦ υἱοῦ του ὅλην τὴν ἀγάπην του καὶ νὰ τὸν προβάλλῃ ὡς τύπον τελειότητος διὰ τῆς ἀγάπης εἰς τὴν ἀγνωστοῦσαν νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ ἀγαπᾶται ἀνθρωπότητα.

Ἄλλὰ διατί ἡ μουσικὴ τῶν κωδῶνων καὶ τὸ ἐμβατήριον ἄσμα τῶν ναῶν συγκινεῖ περισσότερο τὰς γυναῖκας ἀπὸ τοὺς ἀνδρας;

Διατί τὰς ἡμέρας ἰδίως αὐτάς γυναικεῖαι χεῖρες, φορτωμέναι μετὰ ἄθη, στολίζουσι τοὺς ναοὺς καὶ γυναικεῖαι ὀφθαλμοὶ ὑγραίνονται εἰς τὴν ἐξιστόρησιν τῶν παθῶν τοῦ Θεοῦ

της 'Αγάπης; Διατί τό ἀληθινόν πνεῦμα τῆς ἀγάπης εὐρίσκει περισσοτέρων ἢ εἰς τὴν γυναικείαν μάλλον παρά εἰς τὴν ἀνδρικήν ψυχὴν; Διατί αἱ γυναῖκες ὑπῆρξαν αἱ φανατικώτεροι τῆς θρησκείας τῆς ἀγάπης ὑπερμαχοὶ καὶ εἰς τὰ παρθενικὰ τῆς γυναικὸς σπλάγγνα ἐκυσφορήθη, χωρὶς καμμίαν τοῦ ἀνδρὸς συγγένειαν, ὁ Θεὸς τῆς 'Αγάπης; Διατί;

Καὶ οἱ κώδωνες τῶν ναῶν εἰς τὸ μονότονον καὶ ἤρεμον ἄσμα των, ἐνῶ διηγοῦνται τὴν μεγάλην τοῦ Χριστοῦ ἀγάπην, διηγοῦνται συγχρόνως, ὅτι ὡς ὁ Χριστὸς καὶ αἱ γυναικες πάντοτε καὶ προαιωνίως ἐβασανίσθησαν καὶ ὑπέφεραν καὶ ἐμαρτύρησαν, ἀλλ' ἐνίκησαν διὰ τῆς 'Αγάπης. Καὶ τονίζουσι τὸν αἰώνιον ὕμνον τῆς καλῆς γυναικὸς καὶ τῆς ἀγνῆς καὶ ἀδόλου Παρθένου καὶ τῆς μεγάλης καὶ εὐεργετικῆς μητρὸς, εἰς τὰ ἄγια σπλάγγνα τῆς ὁποίας ἐρριζοβόλησεν ὁ σπόρος τῆς νέας θρησκείας τῆς 'Αγάπης. Καὶ μέσα εἰς τὸ μεγάλο καὶ ἀτελείωτον ἔπος τῆς 'Αγάπης τοῦ Σωτῆρος, οἱ κώδωνες τῶν ναῶν ἀδελφόνουν καὶ τὸ ἔπος τῆς ἀγάπης τῆς γυναικὸς. Με αὐτὴν, ὡς μόνον ὄπλον καὶ ὡς μόνον πλοῦτον καὶ ὡς μόνον δύναμιν, κατκτεῖ καὶ ἡ γυνὴ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὸν κόσμον, συνεχίζουσα τὸ θεῖον ἔργον ἐκεῖνου.

Καὶ ἔμεινεν αὐτὴ, ἡ πρὸ ὀλίγου ἀκόμη θεωρουμένη ὡς ἀσθενὴς καὶ ἀνίκανος, ὡς ἰσχυρὰ τῆς θρησκείας τῆς 'Αγάπης ὀπισθοφυλακὴ, ἦν τὰ πάθη καὶ αἱ ὑλικαὶ ἀπολύσεις, ὁ ἐπικίνδυνος αὐτὸς ἐχθρὸς τῆς ἀνθρωπότητος, εἶχαν ἀπειλήσει νὰ κατστρέψουν.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Δὲν θέλω νὰ εἰτεῖλω μετὰ τοῦ γράψαντος ἐν τῇ 'Αστραπῇ εἰς τὰς μεγάλας ἀνωμαλίας, αἵτινες ἐπηκολούθησαν κατὰ τὸν καταρτισμὸν τοῦ Ὑπουργείου Μαυροκορδάτου, μετὰ τὴν κατοχὴν, ὡς φυσικὴν συνέπειαν τῶν ὅλων ἐκτάκτων περιστάσεων ἐκεῖνων. Τοῦτο μόνον παρατηρῶ, τὸ ὅποιο μὲ ἀπορίαν μου ἀνέγνωσα ἐν τῇ 'Αστραπῇ, ὅτι ἐπὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐδυσφημίσθη ἡ Βασίλισσα Ἀμαλία, καὶ ἐδυσφημίσθη ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν.

Δὲν προτίθεμαι νὰ τὴν ὑπερασπίσω, ὑπεράνω οὐσάν πάσης μομφῆς καὶ γνωστῆν πηλοκομῖως ἐπὶ ὑπερτάτῃ ἠθικῇ.

Δὲν διατάζω δὲ καὶ νὰ πιστεύσω, ὅτι μεγίστη πλάνη ἔλαβε χώραν, καὶ ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐγράφη ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν Καλέργη ἡ ἐπιστολὴ, ἡ ἀναφερομένη ἐν τῇ 'Αστραπῇ καὶ δυσφημίζουσα τὴν Βασίλισσαν, εὐρισκομένην δὴθεν ἐν Λονδίῳ. Διότι ἡ Βασίλισσα Ἀμαλία οὐδέποτε ἔμεινεν εἰς Λονδίον, οὔτε διήλθε κἄν ἐκεῖθεν, οὔτε ὡς πριγκίπισσα τοῦ Ὀλδεδμβούργου, οὔτε κατόπιν ὡς Βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος.

Λυπηρὸν εἶνε ὅτι ἡ δημοσιογραφία, ἥτις ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ καθίσταται ὁ κυριώτερος παράγων τῆς πολιτείας καὶ τῆς κοινωνίας, τέρπουσα καὶ διδάσκουσα συνάμα, ἐπιλήσιμων γενομένη τοῦ προορισμοῦ τῆς καὶ τῆς ἰερότητος τοῦ καλάμου τῆς, ἐκπίπτει, ἀναγράφουσα σκάνδαλα, τῶν ὁποίων ἡ ὑπαρξὶς εἶνε ἐντελῶς ἀνκαρτέως.

Ἐπεθύμουν διὰ μαγικῆς τινος ἐπιρροῆς νὰ ἐξηλείφοντο αἱ λέξεις καὶ αἱ φράσεις ἀπὸ τῆς ἐφημερίδος «'Αστραπῆ», αἱ ποταὶ δεικνύουσιν ὅτι μετὰ τῶν Ἑλλήνων, ὑπερεχόντων

πάντοτε ἐπὶ φιλοτιμίᾳ καὶ εὐθυκρισίᾳ, εὐρέθη τις ὑποτιμήσας ἐκυτὸν τοσοῦτον, ὥστε ἀνεξετάστως νὰ ρίψῃ μομφὴν ἐπὶ γυναικὸς καὶ δὴ Βασιλίσσης.

Τοῦ δημοσιογράφου ἡ χεὶρ πρέπει νὰ τρέμῃ, ὅταν χαράττῃ γραμμὰς, ἀφορώσας τὴν οἰκογένειαν, διότι σείει ἐκ βάθρων τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν πολιτείαν, ἐνσπείρουσα τὴν ἀμφιβολίαν. Εἶνε ἠθικὸς φόνος, βαρύτερον κακούργημα τοῦ πραγματικοῦ.

Ὁ Δημήτριος Καλέργης δυστυχῶς δὲν ἀνταπεκρίθη εἰς τὸ ὄνομά του καὶ τὴν καταγωγὴν του. Γόνος μεγάλης οἰκογενείας, ἐξεχούσης διὰ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα, νεανίας τότε ἐνθουσιῶν, κατῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὸ 1826, νομίζω, καὶ λαβὼν μέρος εἰς πολλὰς μάχας ἐφάνη γενναῖος μὲν πολεμιστῆς ἀλλὰ ἀκάθεκτος εἰς τὰς ὀρέξεις του, καὶ θρασύς εἰς τοὺς λόγους του. Ὁ Καλέργης γενόμενος ὄργανον ἐπιτήδειον εἰς χεῖρας ὑπερέτερων πολιτευτῶν, κατὰ δυστυχίαν πλανηθέντων, ὡς πρὸς τὸ εὖθετον τοῦ καιροῦ διὰ τὴν μεταβολὴν τῶν θεσμῶν ἐν Ἑλλάδι, ὑπερεπήδησε τὴν ἀποστολὴν του καὶ νομίσας ἐκυτὸν μέγαν ἐν τοῖς μεγάλοις διέθετε ἑθόνους, διένεμεν ἀξιώματα καὶ ἔπαιζεν ἐν οὐ παικτοῖς. Ἐλέγη ὅτι ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασίλισσα ἐμίσησαν τὸν Καλέργην. Οὐδόλωσεν εἶνε ἀληθὲς τοῦτο. Τὴν συμμετοχὴν του εἰς τὸ πραξικοπήμα τῆς 3ης Σεπτεμβρίου ἀπεδοκίμαζον, φρονούντες ὅτι ὁ στρατιώτης ὀφείλει νὰ ζῆσῃ καὶ νὰ ἀποθάνῃ ἐπὶ τοῦ καθήκοντος εὐδρόως, κατ' οὐδὲν ἀναμειγνύμενος εἰς τῶν πολιτευτῶν τὰς συζητήσεις καὶ τὰς πρὸς τὸν Ἡγεμόνα αἰτιάσεις των, εἴτε δικαίας, εἴτε ἀδικίας, ἐμπιστευόμενος ταῦτα εἰς αὐτοὺς τοὺς ἐπὶ τούτων ταχθέντας.

Ἐφεγον δὲ τὴν συμμετοχὴν του καὶ διὰ τοῦ ἀνωτέρω λόγου, καὶ διότι ἐθεώρουν τὸ γεγονός ὡς λίαν πρόωρον. Πανομοιολογούμενον νῦν εἶνε, ὅτι καὶ πρόωρον ἦτο, καὶ γενόμενον, ὅπως ἐγένετο διὰ τοῦ στρατοῦ, καὶ ὅχι τοῦ λαοῦ, ἔφερε τὴν χαλάρωσιν τῆς πειθαρχίας τῶν στρατευμάτων, τὴν ἔλειψιν ἀκριβοῦς γνώσεως τοῦ καθήκοντος, καὶ συνετέλεσεν εἰς τὴν μὴ διάκρισιν πλέον τῶν ὀρίων τῶν ἐξουσιῶν. Ὁ Μαυροκορδάτος καλῶς διαγνώσας τότε τὸν χαρακτῆρα τοῦ Καλέργη, ἐπενέβη πειθαναγκάσας αὐτὸν νὰ παραιτηθῇ.

Ὡς τεκμήριον δὲ, ὅτι ὁ Βασιλεὺς Ὁθων καὶ ἡ Βασίλισσα οὐδὲν μίσος ἔτρεφον ἐναντίον τοῦ Καλέργη παραθέτω τὸ ἐπεισόδιον, τὸ λαβὼν χώραν μετὰ τὴν παραίτησιν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν. Εἰς ἐκ τῶν ὑπασπιστῶν παρεκίνησε τὸν Βασιλέα νὰ μὴ φερθῇ ἐπιεικῶς πρὸς τὸν Καλέργην, ἀλλ' ὁ Βασιλεὺς ἀπεκρίνατο τὸν ὠραῖον ἐκεῖνον λόγον, ὅστις ἔμεινε παροιμιώδης εἰς τὴν Αὐλὴν ἀεὶ ὡς νικῆσω πάντοτε διὰ τοῦ καλοῦ. Ὁ ἀτυχὴς Βασιλεὺς δὲν ἐνίκησε διὰ τοῦ καλοῦ, ἀλλ' ἐνίκηθη καὶ κοιτεται νῦν εἰς ξένην γῆν ὁ κατ' ἐξοχὴν Ἕλληνας τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν. Οἱ Βασιλεῖς ἔδωκαν δείγματα τῆς μακροθυμίας των καὶ τῆς ἀμνηστικῆς των πρὸς τὸν Καλέργην, ἐκτιμῆσαντες τὴν ἀξίαν τῶν τέκνων του καὶ περιβαλόντες καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Κυρίαν Ἀνδρέα Κουντουριώτη μετ' ἐξαιρετικῆς εὐμενείας, καὶ τὸν υἱὸν προάξαντες εἰς θέσιν τιμητικῆν.

Ἰννεβόλη Παναγιωτοπούλου

Η ΚΟΙΝΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

«Κύριε, ἴδε, ὃν φιλεῖς ἀσθενεῖ. Ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Αὕτη ἡ ἀσθένεια οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ δι' αὐτῆς.» Δὲν ἀριθμοῦνται αἱ χάριτες, τὰ θαύματα, τὰ ὅποια ἔκαμε πρὸς τοὺς ἐχθρούς, πρὸς οὐδετέρους καὶ πρὸς φίλους, εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐπὶ τῆς γῆς πολιτείας Του καὶ μετὰ τὴν ἐκ νεκρῶν Του ἀνάστασιν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ· ὁ Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης, θέλων νὰ ἀποδείξῃ τὸ πλῆθος αὐτῶν καὶ τὴν παρασιώπησιν τῶν ἰδίων καταφεύγει εἰς τὴν ὑπερβολὴν τοῦ λόγου: «Ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλά, ἃ ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, ἅτινα ἐὰν γράφοντο καθ' ἓν, οὐδὲ αὐτὸν, οἶμαι τὸν κόσμον χωρῆσαι τὰ γραφόμενα βιβλία.» Ἀλλὰ τὸ θαῦμα τῆς ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου, τὸ πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ γενόμενον, συνεκλόνησε τὰ θεμέλια τῆς Σιών ὅλης. Τὰ πρὸ αὐτοῦ θαύματα ἔκαμεν ἐν τῷ φανερῷ πάντοτε, ἀλλὰ τυχαίως ἢ προσκαλούμενος παρὰ τῶν πασχόντων, ἐνῶ τοῦτο ἔκαμεν ἐκ προμελέτης, προπαρασκευάσας τοὺς μαθητὰς καὶ προσκαλέσας αὐτὸς ὁ ἴδιος τὴν οἰκογένειαν τοῦ νεκροῦ, τὴν ὁποίαν παρηκολούθησε καὶ ὄχλος πολὺς εἰς τὸ μνημεῖον. Κατὰ τὴν ὁμολογίαν συγγραφῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης διηγηματογράφων, ὅχι τῶν Εὐαγγελιστῶν, οἱ παρεστῶτες εἰς τὸ θαῦμα τοῦτο ἦσαν ὑπὲρ τοὺς ἑκατὸν, μετὰ τῶν ὁποίων εὐρίσκοντο τινὲς καὶ ἐκ τῶν ἀπονοδοτέρων ἐχθρῶν Του. Δὲν ἔλειπεν οὔτε ὁ κραταῖος Φαρισαῖος Μαλαχίας, τοῦ ὁποίου τὴν παραλυτικὴν θυγατέρα Ἀριέλλαν εἶχε θεραπεύσει ὁ Ἰησοῦς, καὶ τὴν ὁποίαν ἐκρυπτεν ἀπὸ τὰ ὄματα τῶν ἀνθρώπων ὁ πατὴρ μετὰ τὴν ἴασιν, διὰ νὰ μὴ φαίνεται τὸ θαῦμα, οὐδ' αὐτὴ ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀρχιερέως Ἄννα, Ζαχαρία τὸ ὄνομά της, τὴν ὁποίαν εἶχε σώσει ἀπὸ τὸν βυθὸν τῆς λίμνης Γεννησαρέτ, ὅτε ἀνετράπη ἡ λέμβος της, εἰς ἓνα φοβερὸν ἀνεμοστρόβιλον, ὁ δὲ πατὴρ της ὅστις ὠδύρευτο εἰς τὴν παραλίαν καὶ ὑπεσχέθη πεντήκοτα τάλαντα εἰς τὸν τολμηρὸν ἀλιέα, ὅστις ἤθελεν ὑπάγει πρὸς ἀναζήτησιν τῆς λέμβου εἰς τὴν στιγμήν τοῦ ἀνεμοστρόβιλου, καὶ ἀφοῦ οὐδεὶς ἀπεφάσισε τοῦτο, ὁ δὲ Ἰησοῦς τὴν ἔσωσεν ἐκ τοῦ βάρους τῆς θαλάσσης, τὸσον μέγα ἦτο τὸ πρὸς αὐτὸν τρεφόμενον μίσος, ὥστε ὁ πατὴρ νὰ εἴπῃ μετὰ τὴν διάσωσιν «ἐπροτίμων νὰ εἶχα τὴν θυγατέρα μου πνιγμένην εἰς τὸν πυθμένα τῆς Τιβεριάδος, παρὰ σωσμένην, ὡς τὴν ἔχω, διὰ χεῖρός τοῦ Νιζωραίου.» Ἡ ἐντύπωσις ἡ προξενηθεῖσα ὑπὸ τοῦ θαύματος τούτου ἦτο ἐξαιρετικὴ. Ἡ προσευχὴ πρὸς τὸν πατέρα Του, πρὶν ἐπιληφθῆ αὐτοῦ, ἡ μεγάλη φωνὴ Του: «Λάζαρε δεῦρο ἔξω» καὶ ἡ ἐξοδος τοῦ δεσμευμένου ἐν τῷ σάβανῳ νεκροῦ ἐκ τοῦ τάφου συνεκλόνησε τὰς ψυχὰς τῶν παρισταμένων. Ἠλλάξαν αἱ γνώμαι. Ὁ ὄχλος ἠκολούθει αὐτὸν, ὁμολογῶν μεγαλοφώνως ὅ,τι εἶδε, ὑπεδέχοντο αὐτὸν μετὰ βλαίων ἐν ἀλλαλαγμῷ, καὶ τὸν ὀνομάζαν εὐλογημένον βασιλέα τοῦ Ἰσραὴλ· ὥστε τὸ γεγονός ἐφόδισε πολὺ περισσότερο τῶν προλαβόντων τοὺς ἄρχοντας καὶ νομοκράτορας. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ γείνη τὸ τέλος. Ἐπρεπε νὰ ληφθῇ ὀριστικὴ ἀπόφασις δι' ὅ,τι ἀπὸ πολλοῦ ἐμελέτων, καὶ τὴν ὑπερτάτην αὐτὴν ἀπόφασιν ἔλαβον τότε. Ἡ κάλλιον, ἡ ἔγερσις τοῦ Λαζάρου ἦτο τὸ ἐγερτήριον γράμμα. τὸ ὅποιο ἀπηύθυνε πρὸς τὴν ὑπνώττουσαν ἀνθρωπότητα, ὁ ἔλθων πρὸς

σωτηρίαν αὐτῆς: «Αὕτη ἡ ἀσθένεια οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ» τοῦ δοξασθέντος, ὅχι μόνον διὰ τοῦ θαύματος, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ ἀμέσως ἐπεληθόντος σταυρικοῦ Του θανάτου, ὅστις ἐγένετο πρόξενος ἀθνασίας τοῦ ὑπὸ τῆς ἀκρατίας θανατωθέντος ἀνθρώπου. «Ἐὰν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς, πάντας ἐλύσω πρὸς ἑμαυτόν.» Ὡς τῆς θείας οικονομίας! Ὁ φοικώδης θάνατος, ὁ φοβίζων τοὺς πλησιεστέρους συγγενεῖς, ὑπῆρξε τὸ αἴτιον καὶ τὸ σημεῖον τὸ προσελκύσαν τὰς φυλάς τῆς γῆς πρὸς αὐτόν. Ἄλλ' ἔφαλε τοῦτο ὁ προφητάναξ: «Καὶ δώσω σοι ἔθνη τὴν κληρονομίαν σου, καὶ τὴν κατάσχεσίν σου τὰ πέρατα τῆς γῆς.»

Εἰς τὴν ἐξέγερσιν τοῦ Λαζάρου ἐπεκυρώθη καὶ ἐσφραγίσθη ἡ ἀπόφασις τῆς θανατώσεώς Του. Ἄλλ' ἡ διδασκαλία Του εἶχεν ἤδη ἀκουσθῆ, καὶ οἱ καλοὶ κόκκοι εἶχον ἤδη πέσει εἰς καλὸν μέρος γῆς, καὶ ἐκ τοῦ μικροῦ τούτου, τοῦ ὅπως ἀγνώστου καὶ ἀσήμου, ἤθελεν κατακτηθῆ ἀργότερα τὰ μέγала καὶ σημερινά, ὡς πάλιν ὁ προφητάναξ εἶπεν: «Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ρήματα αὐτῶν.» Ἡ ἀληθινὴ πίστις, τὸ πῦρ, ὡς ὁ ἴδιος ὀνόμασεν αὐτήν, καὶ ἀλλαχοῦ μάχαιραν, εἶχεν ἤδη ἀναφθῆ: «Πῦρ ἦλθεν βαλεῖν εἰς τὴν γῆν. Καὶ τί θέλω εἰ ἤδη ἀνήφθῃ, Βάπτισμα δὲ ἔχω βαπτισθῆναι. Καὶ τί πῶς συνέχομαι ἕως οὗ τελεσθῇ;» Ἐπείγεται διὰ τὴν σφραγὴν Του. Τὸ αἶμά Του τὸ θεῖον, τὸ ὅποιο ἤθελεν ἐκχυθῆ καὶ ἀποπλύνῃ τὸν ῥύπον τῆς ἀμαρτίας, ἡ διδασκαλία Του ἥτις ἤθελε μεταδοθῆ μετὰ ταῦτα καὶ ἀπελευθερώσῃ τὸ πνεῦμα τῶν δεσμῶν καὶ τῆς νεκρώσεώς του. Κατέρριψε τὰ σκθρά, τὰς προλήψεις ἔξωσε τῆς ψυχῆς τὰ μαιφίονα πάθη. Τοῦτο ἤθελε, τοῦτο ἀπῆται, τοῦτο ἐκήρυσσε, τοῦτο ἐφήρμωσεν εἰς ἑαυτόν. Ὅχι ἐκδικήσεις καὶ ἀντεκδικήσεις, ἡ δύναμις τοῦ ἐγὼ νὰ νικῇ τὴν τοῦ σὺ καὶ αὐτοῦ ἀλλά: «Ὅ σὺ μισεῖς ἐτέρῳ μὴ ποιήσης, καὶ ὅ μέρῳ μετρεῖται ἀντιμετρηθήσεται ὑμῖν.» Ἐλεύθερον καὶ γαλήνιον τὸ πνεῦμα, ἐκ τῆς γαληνιαίας του συνειδήσεως ἐξαρτώμενον, ἦτο τὸ πόρισμα τὸ ὅποιο ἐζήτει ἐκ τῆς ὑψίστης ἠθικῆς διδασκαλίας Του: «Εἰρήνην ἀφήμι ὑμῖν. Εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν, οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσιν, ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν. Μὴ ταρασέσθω ὑμῶν ἡ καρδία μηδὲ δειλιάτω.» Ὁ ἀποθνήσκων ἀφίνει ὅ,τι ἔχει εἰς τοὺς οικείους του, χρήματα καὶ κτήματα, ἐγὼ δὲν ἔχω ἀφίνω οὐδὲν τοιοῦτον, ὡς οἱ λοιποὶ, ἀλλὰ τὴν εἰρήνην τῆς ψυχῆς, ὡς κληρονομίαν. Τὴν εἰρήνην, τὴν γλυκυτέραν καὶ ἐξωχωτέραν καὶ βασιλίδα τῶν λέξεων. Ἐκ τῆς εἰρήνης πηγάζουσιν αἱ μέγισται τῶν ἀρετῶν: ἀγνότης, μετριοφροσύνη, ἀφοσίωσις, αὐταπάρνησις, αὐτοθυσία. Ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῆς δὲν ἰσχύει ψυχοφθόρον δουλικὸν πάθος. Ἀνόητος ἐγωισμὸς, κούφη ἀτομικὴ φιλοδοξία, χαμερπὴ κατεπινώσεις, φθόνοι, ἀντιζηλίαι, μίσση ἐξωθοῦνται ὑπὸ τῆς κραταιᾶς τῆς δυνάμεως. Κρατεῖ τὸ πνεῦμα ὑψηλὰ, δὲν φθάνουσι μέχρις αὐτοῦ αἱ ἀναθυμιάσεις τοῦ βορβόρου τῶν παθῶν. Ἐκ τῆς μιᾶς αὐτῆς λέξεως κρέμαται ἡ δύναμις ὅλων τῶν νόμων. Καρπὸς τοῦ δένδρου τῆς εἰρήνης εἶνε ἡ ἀγάπη, καὶ ἀπόροια τῆς ἀγάπης ἡ μεγάλη ψυχικὴ γενναϊότης. Καὶ ἀπόροια τῆς ἀγάπης ἡ ἐξέλιξις αὐτῆς εἶνε ἡ ἀγάπη. Ἐπὶ τῆς βάσεως αὐτῆς ἐθεμελίωσε τὴν ἀγίαν Του πίστιν: Τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην· τὸ τεῖχος εἶνε ἀπόρητον· ἐμποδίζει τὴν πρὸς τὸν

ὅμοιοι βλάβην, ἔστω καὶ κατὰ δίκαιοι· ρίπτει τὴν δειλίαν τὴν φοβίζουσαν τὸ πνεῦμα πρὸς πᾶν μέγα καὶ δύσκολον. Τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην ἐδίδαξε καὶ ἀπέδειξεν. Ἀγάπην κηρύσσω εἰς τὰ πλήθη, ἀγάπην εἰς τὰς κατ' Αὐτοῦ βιοπραγίας, ἀγάπην, ἐκπνέων ἐπὶ τοῦ σταυροῦ : « Πάτερ ἄφες αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην. » Εἰς τὴν λέξιν αὐτὴν ἐστῆριζεν ὅλην τὴν φιλοσοφίαν τοῦ θείου Του λόγου. Ὁ ἀγαπῶν τὸν πλησίον δὲν θέλει τὴν καταστροφὴν αὐτοῦ, δὲν ἐμποδίζει τὴν εὐτυχίαν του, συντελεῖ δι' αὐτὴν, δὲν ἐχθαίρει, δὲν ἐκδικεῖται, ἐν ἀνάγκῃ γνωρίζει νὰ συγχωρῇ. Ὅχι κρίσεις καὶ ἐπι κρίσεις καὶ κατακρίσεις : « Μὴ κρίνετε ἕνα μὴ κριθῆτε. » Οἶκτον ἀντὶ κρίσεως, συγγνώμην ἀντὶ δίκης. Τὴν θεωρίαν αὐτὴν ἤθελε διδασκομένην καὶ ἐφαρμοζομένην, ὡς ὁ ἴδιος ἐδίδαξε καὶ ἐμπράκτως ἐφῆρμωσε πρὸς σωτηρίαν τῆς δούλης ἀνθρωπότητος, πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ πατρός, πρὸς κτήσιν τῆς Ἐαυτοῦ ἀγάπης : « Ἐὰν μείνητε ἐν ἐμοὶ καὶ τὰ ρήματά μου ἐν ὑμῖν μείνη, ὁ ἐὼν θέλητε, αἰτήσεσθε, καὶ γενήσεται ὑμῖν. Ἐν τούτῳ ἐδοξάσθη ὁ πατήρ μου, ἕνα καρπὸν πολὺν φέρητε. Καὶ γενήσεσθε ἐμοὶ μαθηταί. Καθὼς ἠγάπησέ με ὁ πατήρ καὶ γὰρ ἠγάπησα ὑμᾶς. Μείνατε ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ ἐμῇ. Ἐὰν τὰς ἐντολάς μου τηρήσετε, μείνετε ἐν τῇ ἀγάπῃ μου· καθὼς ἐγὼ τὰς ἐντολάς τοῦ πατρός μου τητήρηκα καὶ μένω αὐτοῦ ἐν τῇ ἀγάπῃ. »

Τὸ κήρυγμα τοῦτο εἶχε προοίμιον καὶ σφραγίδα ὁ διὰ τὴν κοινὴν ἀνάστασιν τοῦ λόγου, τὴν ὁποίαν κοινὴν Ἀνάστασιν διετύπωσε καὶ ἐπίστωσε διὰ τῆς ἐκ τοῦ βασιλείου τοῦ θανάτου, τῆς ἀποσυνθέσεως καὶ τῶν δεσμῶν ἀπελευθερώσεως τοῦ ἀνακληθέντος εἰς τὴν ζωὴν Λαζάρου.

Μόναχον

Μαρία Πινέλλη.

GEORGE ELIOT

Ἡ Καρλόττα Brontë ἀπέθανε τὸ 1855, ὁ Thackeray τὸ 1862, ἡ Ἐλισάβετ Gaskell τὸ 1865. Ἡ George Eliot (Marian Evans) ἂν καὶ ἦτο σύγχρονος τῶν τριῶν προμνημονευθέντων ποιητῶν ἤρχισε νὰ γράφῃ πολὺ ἄργα καὶ ἔζησε τόσο περισσότερο ἀπὸ αὐτούς, ὥστε φαίνεται νὰ ἀνῆκῃ εἰς μεταγενεστέρων φιλολογικὴν γενεάν. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ θανάτου τοῦ Dickens τὸ 1870 ἕως τὴν ἐποχὴν τοῦ θανάτου τῆς τὸ 1880, ἦτο ἀναμφισβητήτως ἡ μεγαλύτερη μυθιστοριογράφος τῆς Ἀγγλίας.

Ἐν τούτοις εἶνε ἄξιον παρατηρήσεως ὅτι, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι συγγραφεῖς μυθιστορημάτων τῆς ἐποχῆς, ἕως τὸν Γεώργιον Meredith, ἤμασε καὶ αὐτὴ εἰς τὴν δευτέραν περιόδον τοῦ αἰῶνος ἡ ὁποία ἦτο τόσο πλουσία εἰς φιλολογικὴν παραγωγήν. Ἐτη τινὰ μετὰ τὸν θάνατον τῆς Καρλόττας Brontë, αἱ « Σκηναὶ τῆς Καλογηρικῆς ζωῆς » ἀνέδειξαν εἰς τὴν George Elliot τάλαντον, τὸ ὅποιον ὤφειλε κατὰ πολὺ εἰς τὸ τολμηρὸν καὶ νεωτεριστικὸν πνεῦμα τῆς μεγαλοφυοῦς προκατόχου τῆς, ἀλλὰ τὸ ὅποιον ἦτο ἀναμφισβητῶς πλέον ἀκαδημαϊκόν. Τὸ ὕφος τοῦ συντόμου αὐτοῦ ἔργου ἦτο τόσο ἄβρον ἐν τῇ λαμπρότητί του, ὥστε μάλιστα ἠσθάνετό τις τὴν ὀδύνην, ἡ ὁποία τὸ ἐπέπνεε.

Αἱ « Σκηναὶ » βεβαίως ὑπέσχοντο συγγραφεῖς πρώτης δυ-

νάμεως. Εἰς τὸ « Adam Bede », σκηνογραφίαν περασμένων ἐπαρχιακῶν ἡθῶν, ἡ ὑπόσχεσις αὕτη ἐπανελήφθη ἂν καὶ ὁ μηχανισμὸς τῆς ἐργασίας ἤρχισε νὰ γίνεταί καταφανῆς διὰ τὸν προσεκτικὸν παρατηρητὴν. Εἰς τὸν « Μύλον τοῦ Floss » (The Mill on the Floss) καὶ εἰς τὸ Silas Marner παρουσιάζεται ἐν περιέργῳ φαινόμενον. Ἡ George Eliot χωρίζεται εἰς δύο πρόσωπα : εἰς τὸν ἀκριβῆ παρατηρητὴν τῆς φύσεως, τὸν σκορπίζοντα κατὰ βούλησιν τὴν χαρὰν καὶ τὴν λύπην, μετὰ τὴν τελειανδύναμιν καὶ τὴν ἔντασιν τῆς συγκινήσεως, καὶ ἔπειτα εἰς τὴν τεχνήτριαν, τὴν παραφορτόνουσαν τὰς σελίδας μετὰ ὕλην ἐπιτηδευμένην καὶ ἐπεξεργασμένην τὸ ἔργον τῆς ὡς νὰ κατεσκευάζε μεθοδικὴν μηχανήν. Αὐτὸ τὸ δεύτερον πρόσωπον ἐπικρατεῖ ἰδίως εἰς τὸ « Felix Holt » καὶ μέχρι τοῦ Daniel Deronda καὶ ὁ ἀναγνώστης αἰσθάνεται τὴν κόπωσιν τῆς περιστροφικῆς κινήσεως, τὸν θόρυβον τῆς φιλοσοφικῆς μηχανῆς, τῆς συμμετρίας τῶν σκηνῶν καὶ τῶν φράσεων, τὴν ἀνυπόφορον ἐπιτηδευσιν τοῦ φιλολογικοῦ οἰκοδομηματός.

Ἡ George Eliot εἶνε παράδοξον παράδειγμα τοῦ κινδύνου, ὃν παρουσιάζει ἡ μεγάλη μελέτη. Κανεὶς συγγραφεὺς ποτὲ δὲν εἶχε μεγαλειότεραν ἐπιθυμίαν νὰ τελειοποιηθῇ καὶ νὰ γίνῃ κύριος ἀπόλυτος τῆς Τέχνης ἐν τῇ ἐργασίᾳ, ὅσον ἡ Eliot. Ἀλλὰ δὲν ἀντελήφθη ὅτι μετὰ τὴν βρεῖαν καὶ κοικιστικὴν μελέτην κατέστρεψε τὸ φυσικὸν τῆς τάλαντον τὸ ὅποιον ἦτο ἀσυγκρίτως λαμπρότερον ἐν τῇ ἐκδηλώσει του ἀπὸ τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν ἐπιστήμην, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε μετὰ τούτους κόπους.

Ἦτο γεννημένη διὰ ν' ἀρέσῃ, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐσχημάτισε τὴν γνώμην, ὅτι ἡ ἀποστολὴ τῆς ἦτο νὰ διδάσκῃ τὸν κόσμον καὶ νὰ τὸν ἀνυψώῃ ἠθικῶς· διὰ τὸν λόγον αὐτὸν μία εὐχάριστος καὶ ἀπλήρως συγγραφεὺς, προικισμένη μετὰ ὕψος ἐπαγωγὸν καὶ θελκτικὸν καὶ μετὰ φύσιν πολὺ λεπτήν καὶ συμπαθητικὴν, εὕρισκεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατὰ τὸ ἔτος 1875 ὡς ἐπὶ τοῦ τρίτου τῆς Πυθίας.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν εἶχε δεῖξει κάποιαν ἀδυναμίαν φαντασίας, τῆς ἀρετῆς αὐτῆς, τῆς ὁποίας περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλην ἔχει ἀνάγκην ὁ μυθιστοριογράφος. Τὸν καιρὸν, κατὰ τὸν ὅποιον ἔμεινε τραπεζιὴ καὶ ἤρκετο νὰ περιγράφῃ ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ ἔβλεπε καὶ ἤκουε, τὸ ἔργον τῆς εἶχε θελκτικὴν ἀξίαν. Ἀλλὰ βεβαίως εἶχε κακὴν ἔμπνευσιν, ὅταν ἐνόμισεν ὅτι ἕνα σύστημα τεχνικὸν ῥητορικῆς, ἡδύνατο ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ θέλητρον τῆς φυσικῆς φαντασίας.

Ἡ πνευματικὴ ματαιότης τῆς George Eliot ὑπέστη αὐστηρὰν τιμωρίαν. Τώρα μόνον ἀπονέμουν δικαιοσύνην εἰς τὸ πραγματικῶς διακεκριμένον πνεῦμά τῆς καὶ εἰς τὴν συγκινοῦσαν δύναμιν τῶν περισσοτέρων ἐκ τῶν πρώτων ἔργων τῆς. (Κατὰ τὸν Edmond Gosse)

Εἰρήνη Νικολαΐδου

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Ἐν τούτοις, μεθ' ὅλας τὰς ἐπισήμους εἰδήσεις, τὰς ὁποίας ἔφερον ὁ κ. Δούκλ περὶ ἀμέσου μεταφορᾶς τῶν τραυματιῶν καὶ τὸ τηλεγράφημα τοῦ γαμβροῦ του, δι' οὗ τοὺς εἰδοποιεῖ ὅτι ἀνεχώρουν τὸ ἴδιον βράδυ δι' Ἀθήνας, παρήλθε καὶ ἡ ἐπαύριον καὶ μετ' αὐτὴν δύο ἀκόμη ἡμέραι, χωρὶς οὔτε οἱ

τραυματίαι νὰ φθάσουν, οὔτε νεωτέραι εἰδήσεις τῶν νὰ λάβουν.

Ἡ προσδοκία αὕτη εἶχε ἐκνευρίσει τόσο τὴν Ἄνναν, ὥστε αἰφνιδίως τὸ τρίτον βράδυ ἀπερπάσισε νὰ φύγῃ διὰ Λαμίαν. Ὁ πατέρας τῆς καὶ ὅλοι οἱ ἰδιοὶ τῆς ἐπροσπάθουν νὰ τὴν ἐμποδίσουν, μετὰ τὴν βεβαιότητα ὅτι οἱ τραυματίαι θὰ ἔφθαναν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, καὶ ὅτι μᾶλλον καιρὸν θὰ ἔχανε, τρέχουσα ὀπίσω ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς, ὁ ὁποῖος καὶ ἂν δὲν ἔφθανεν ἀμέσως, βεβαίως θὰ ἔδιδεν εἰδήσεις του.

Καὶ πραγματικῶς τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἔλαβαν τηλεγράφημά του ἀπὸ τὴν Χαλκίδαν, εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῆς ὁποίας εἶχαν ἀναγκασθῆ νὰ ἀφήσουν τοὺς βρῦτερα πληγωμένους τὴν προηγούμενη ἐσπέραν, ὅπου εἶχε φύγῃ διὰ τὰς Ἀθήνας τὸ ἀτμόπλοιο, τὸ ὅποιον τοὺς εἶχε παρκλᾶθῃ ἀπὸ τὴν Ἀγίαν Μαρίναν.

Ὅλοι ὅσοι εἶχαν τραύματα, ὅπως δὴποτε ὑποκείμενα εἰς ἐπιπλοκάς, εἶχαν μείνει ἐκεῖ πρὸς ἀποφυγὴν μετακινήσεων ἐπικινδύνων. Καὶ εἶχε μείνῃ μαζὴ τῶν ἡ Γερμανῶν νοσοκόμος, μία ὠραία κόρη, ἡ ὁποία εἶχε ἔλθῃ ἀπὸ τὴν μακρινὴν πατρίδα τῆς, διὰ νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας τῆς εἰς τοὺς Ἕλληνας. Θὰ μείνῃ μαζὴ μετὰ τοὺς ἀρρώστους μου, εἶχε εἰπῆ εἰς τὸν ἱατρὸν καὶ τὸ βλέμμα τῆς ἔπεσον ἐπὶ τοῦ νέου Μερμιδώφ, τὸν ὅποιον ὅλοι οἱ τραυματίαι ἐπείραζαν διὰ τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ ἰδιαιτέρας περιποιήσεις καὶ προτιμήσεις τῆς νεοαρᾶς νοσοκόμου. Ὁρισμένως μένει χάριν σας, τοῦ εἶπεν ἕνας Ἰταλός, ὁ ὁποῖος διέτρεχε τὸν κήδυνον νὰ πάθῃ ἀκρωτηριασμὸν καὶ τῶν δύο ποδῶν του, τόσο κακὰ ἦτο πληγωμένος.

Εἰς τὸ τηλεγράφημά του ὁ Νίκος ἔλεγεν : Κανεὶς νὰ μὴν ἔλθῃ ἐδῶ, διότι ὁ ἱατρὸς μᾶς ἐκράτησε πρὸς ἀποφυγὴν συγκινήσεων καὶ ὀρισμένως δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ ἴδωμεν τοὺς ἰδικούς μας, πρὶν περάσουν πέντε ἕξ ἡμέραι. Καὶ ἐτελείωνε μετὰ τὴν εἰδήσιν ὅτι θὰ ἐλάμβαναν μακρὺ καὶ ἰδιόχειρον γράμμα του.

Ἡ Ἄννα ἠσύχασεν ὅπως δὴποτε καὶ ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ περιμένῃ. Ἄλλως τὸ ἴδιον ἐκεῖνο βράδυ ἔφθασεν ἀφῆνης καὶ ἡ κ. Μύρτου, ἡ ὁποία εἶχε μείνει εἰς τὸν Βῶλον μετὰ τὴν μάχην τοῦ Βελεστίνου, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε ἐλπίσει ὅτι θὰ εὕρισκε τὸν υἱὸν τῆς. Ἐκεῖ εἶχε προσφέρει τὰς ὑπηρεσίας τῆς εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων καὶ ὅταν ἀκόμη αἱ κυραὶ τοῦ Νοσοκομείου μετὰ τῶν τραυματιῶν τῶν ἔφυγαν, ἐκεῖνη εἶχε μείνῃ εἰς τὸ Γαλλικὸν Προξενεῖον, μετὰ τὴν ματαιάν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ μάθῃ μήπως ὁ υἱὸς τῆς εἶχε μείνῃ εἰς Λάρισσαν μετὰ τοὺς ἐγκαταλειφθέντας ἐκεῖ πληγωμένους.

Ἡ ἄφιξις τῆς ἀπέσπασε κάπως καὶ τὴν Ἄνναν ἀπὸ τὴν προσήλωσιν τῆς τὴν ἐπίμονον εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ κινδύνου, τὸν ὅποιον ἴσως διέτρεχε ὁ ἄνδρας τῆς. Διὰ νὰ καθησυχᾶ τὴν αγωνιώσαν μητέρα ἢ νὰ σύζυγος κατῴρθωσεν νὰ πείσῃ καὶ τὸν ἐαυτὸν τῆς ἀκόμη ὅτι ὁ ἄνδρας τῆς ἦτο καλὰ καὶ εἰς ἐπικύρωσιν τῶν λόγων τῆς, ἐσυστήσε τὴν φίλην τῆς πρὸς τὸν νέον Γαριβελδινόν, ὁ ὁποῖος ἐνοσηλεύετο εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῶν καὶ ὁ ὁποῖος ἐδιηγήθη μετὰ κάθε λεπτομέρειαν ὅλας τὰς περιπετείας τῶν κατὰ τὴν μάχην τοῦ Δομοκοῦ καὶ πῶς εἶχε πληγωθῆ ὁ φίλος του καὶ πόσον κακὰ ἦτο, ὅταν ἀπεχωρίσθησαν.

Ἄλλ' ἐφ' ὅσον ὁ νέος διηγείτο, ἡ Ἄννα κατελαμβάνετο ἀπὸ ἕνα εἶδος ἐνθουσιασμοῦ καὶ θαυμασμοῦ διὰ τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τόσο ὠραῖα ὠμίλει καὶ περιέγραφε τὰ τοπεῖα καὶ ἔδιδε μίαν εἰκόνα πλήρη καὶ σπαρταριστὴν τῆς διεξαγωγῆς τῆς μάχης, καὶ ἐξεθείαζε τὸ ὠραῖον ἰδεῶδες τῆς ἀδελφοποιήσεως τῶν λαῶν καὶ ἀνέπτυσσε τὰς δημοκρατικὰς ἀρχὰς του. Καὶ ὅταν ἐκεῖνος ἔπαυσε νὰ ὀμιλῇ, ἡ Ἄννα ἐξηκολούθει νὰ τὸν βλέπῃ καὶ γοητευμένη, ὑπὸ τὸ κράτος ἀσυνήθους τοῦ πνεύματός τῆς ἐκστάσεως καὶ μεγάλῃς ψυχικῆς συγκινήσεως, ἤρπαξε καὶ τὰ δύο τοῦ χερίου καὶ μετὰ δάκρυα εἰς τὴν φωνὴν καὶ εἰς τὰ μάτια, τὸν παρεκάλει νὰ ἐξακολουθῆ νὰ εἴπῃ καὶ ἄλλα. Καὶ ὡς διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀπαίτησίν τῆς, ἐπρόσθεσεν ; Ὅμιλεῖτε τόσο ὠραῖα, ὥστε μοῦ φαίνεται ὡς νὰ ἀκούω ἐκτελουμένους μίαν ἀπὸ τὰς θαυμασιωτέραις τοῦ κόσμου συμφωνίας. Λέγετε, λέγετε ἀκόμη, σὰς προκαλῶ.

Ἡ κ. Μύρτου ἠτένισε μετὰ στοργὴν τὴν νέαν γυναῖκα καὶ στρεφομένη καὶ αὐτὴ πρὸς τὸν ξένον· εἶπέτε μὰς ὅ, τι ἄλλο εἰξεύρετε. Μὰς τέρπετε ἰδιαιτέρως, διότι μὰς ἐδώκατε πλήρη εἰκόνα τῆς ζωῆς τοῦ ἀγαπημένου μὰς τραυματίου.

Ἐμείναν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἐκεῖνος διηγούμενος καὶ αἱ δύο γυναῖκες ἀκούουσαι μέχρι πολὺ προχωρημένης ὥρας. Καὶ βεβαίως ἡ Ἄννα θὰ ἔμεινε ἕως τὸ πρωί, ἐν ἡ κ. Μύρτου δὲν τῆς ὑπεδείκνυνεν, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀποσυρθοῦν, διότι καὶ ὁ ξένος εἶχε ἀνάγκην νὰ ἡσυχάσῃ καὶ αὐταὶ ἐπίσης, ὕστερὰ μάλιστα ἀπὸ τὰς συγκινήσεις τῶν ἡμερῶν ἐκείνων.

Ἄλλ' ὅταν ἡ Ἄννα ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ἠσθάνθη ὅτι εὕρισκετο εἰς μίαν ψυχολογικὴν κατάστασιν πολὺ παράδοξον. Ἡ μουσικὴ τῶν ὠραίων λόγων τοῦ νέου Ἰταλοῦ τὴν παρηκολούθει καὶ τώρα εἰς τὴν αἰωπὴν τῆς νυκτός καὶ ἡ ψυχικὴ συγκίνησις, ἡ ὁποία τὴν εἶχε καταλάβῃ εὐθύς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς διηγήσεως, ἐπετείνετο, ἀντὶ νὰ ἐλαττώνηται, κατὰ τρόπον, ὁ ὁποῖος τὴν ἔκαμνεν εὐτυχῆ. Καὶ ἐνῶ ἐνθυμεῖτο διαρκῶς τὸν ἄνδρα τῆς δὲν κατῴρθωσεν νὰ τὸν χωρίσῃ ἀπὸ τὸν νέον φίλον του καὶ εἰς τὴν καρδίαν τῆς καὶ εἰς τὸ πνεῦμά τῆς. Τί μοῦ συμβαίνει λοιπόν ; ἠρώτα μόνη τῆς τὸν ἑαυτὸν τῆς. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠμποροῦσε νὰ κοιμηθῆ καὶ ὅσον ἡ ὥρα παρήρχετο κατελαμβάνετο ἀπὸ μίαν ψυχικὴν ἀμφιβολίαν, ἡ ὁποία τὴν ἀνησύχει, ἐσθκώθη, ἤναψε τὸ φῶς τῆς καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ.

Ἰδοὺ τὸ γράμμα τῆς, τὸ ὅποιον ἀπηυθύνετο πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς :

αὐτὸς μου,

Εἶμαι εἰς μίαν κατὰστασιν ψυχολογικὴν πολὺ περιέργου. Ὑστερον ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν τῆς προσδοκίας τῶν τριῶν τελευταίων ἡμερῶν ἐλάβομεν τέλος τὸ τηλεγράφημά σου. Ταῦτο χρόνος ἔφθασε καὶ ἡ μητέρα σου ἀπὸ τὸν Βῶλον, ὅπου εἶχε μεταβῆ μετὰ τὴν μάχην τοῦ Βελεστίνου. Εἶχε φθάσει, ἐδῶ, ἐνῶ ἡμεῖς εἴμεθα εἰς τὰ σύνορα καὶ εἶχε φύγει ἀμέσως διὰ νὰ μὰς συναντήσῃ. Ἀλλὰ ἐδῶτῃν στιγμὴν αὐτὴν δὲν προτίθεμαι νὰ σοῦ ὀμιλήσω ὅτε διὰ τὴν στοργὴν καὶ τὴν αὐταπάρησιν τῆς μητέρας σου, οὔτε διὰ τὴν ἀγωνίαν τῆς, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἔμαθεν ὅτι εἶσαι πληγωμένος. Θέλω νὰ σοῦ ὀμιλήσω δι' ἐμὲ, νὰ σοῦ εἰπῶ τί μοῦ συμβαίνει τὴν στιγμὴν

Τὸ βραβεῖον αὐτὸ δὲν θὰ ἔλῃ διόλου χαρακτηρὰ βοηθήματος, ἀλλὰ ἀνταμοιβῆς. Θὰ δίδεται εἰς τὴν γυναῖκα ὑπαλλήλου, ὁ ὁποῖος θὰ ἔχῃ μισθὸν ὀλιγώτερον τῶν 3500. Τὸ βραβεῖον θὰ δίδεται εἰς τὴν γυναῖκα ἐκείνην ἢ ὁποῖα εὐρεθεῖσα εἰς πολὺ δύσκολον θέσιν χρηματικῶς, δι' ἕνα ἢ ἄλλον λόγον κατώρθωσε διὰ τῆς ἐργασίας της, διὰ τῆς φιλοπονίας της, νὰ οἰκονομήτῃ τὰς περιστάσεις καὶ νὰ εὐημερήσῃ ἢ οἰκογένειά της.

Μὲ ἄλλους λόγους ὁ ἰδρυτὴς τοῦ βραβείου ἐνθαρρύνει τὴν γυναῖκα εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν διδάτκει ὅτι δὲν πρέπει νὰ μένῃ ἄεργος καὶ νὰ περιμένῃ τὰ πάντα ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τοῦ συζύγου της.

Ὁ γέρον καὶ τὸ δειπνον εἰς τὰς χηρὰς. Εἰς τὰς Συρακούσας τῆς Ἀμερικῆς ἕνας γέρον, ὁ ὁποῖος ἐχῆρευσε εἰς ἡλικίαν ὀγδοήκοντα ἑνὸς ἔτους, ὑπέφερε τὴν δυστυχίαν του δύο ἔτη, ἀλλὰ τὸ τρίτον ἔτος ἀπερῆσε νὰ διασκεδάσῃ, ἔδωκε λοιπὸν ἕνα μεγάλο δειπνον εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἦσαν ἄλλοι προσκεκλημένοι πρὸς ἕκαστον χηρὴν ὅλκι ὑπερβάσκει τὸ ὀγδοηκόντον ἔτος.

Ὁ ἀμφυτρίων καὶ αἱ ἑκατὸν χῆραι, οἱ ὁποῖοι ὅλοι μαζὴ ἕκαμμον ἡλικίαν ὀκτὼ ἕως ἑννέκ χιλιάδας, συνηθροίσθησαν περὶ μιᾶς μεγάλῃς τραπέζης. Δὲν γνωρίζομεν τὰ φηγητὰ ὅπου εἶχαν, ἀλλὰ λέγουσιν ὅτι τὸ δειπνον ἦτο πάρα πολὺ εὐθυμον, καὶ μία ὀρχήστρα γυναικῶν ἔπαιζε, βεβαίως κομμᾶτια πολὺ ἀρχαῖα. Ὑπηρέτουσιν 20 ὑπηρέτριαί, ὅλκι νέαι καὶ ὠραῖαι, αἱ ὁποῖαι ἔδιδαν εἰς ὅλους αὐτοὺς τοὺς γέροντας τὴν μόνην χαρὰν, τὴν ὁποῖαν ἠδύνοντο νὰ ἔχουν ἀπὸ τὴν νεότητά: νὰ ἐνθυμοῦνται ὅτι καὶ αὐτοὶ ἦσαν ποτὲ νέοι.

Προσθέτουσιν ὅτι ὅλκι αὐταὶ αἱ ὀγδοηκοντούτιδες ἦσαν τελείως εὐχαριστημέναι ἀπὸ τὴν διασκέδασιν αὐτὴν, ὥστε ὑπεσχέθησαν πρὸς ἀλλήλους νὰ μένουν πάντοτε ἐν τῇ χηρίᾳ.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΙΔΕΩΔΗΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

Ἡ ἐρώτησις μιᾶς ἀναγνωστρίδος μας περὶ τοῦ ποῖος εἶναι ὁ ἰδανικὸς σύζυγος, ἢ προκλέσασα τόσας γνώμας καὶ τόσην συζήτησιν, εἶχεν ὡς φυσικὴν συνέπειαν τὴν ἐπέμειναι καὶ τῶν κυρίων ἀναγνωστῶν μας εἰς τὸ ζήτημα. Αὐτοὶ βεβαίως δὲν ἠδύνοντο νὰ ἔχουν γνώμην, προκειμένου περὶ τοῦ ἰδεώδους ἀνδρός, ὁ ὁποῖος θὰ ἦτο καὶ ἰδεώδης σύζυγος. Ἀλλὰ ζητοῦν ἤδη τὰς γνώμας τῶν ἀναγνωστῶν καὶ τῶν ἀναγνωστῶν, προκειμένου περὶ τῆς ἰδεώδους συζύγου.

«Ἄφοῦ, μᾶς γράφει εἰς κύριος, αἱ κυρίαί, κάθε μία μὲ τὴν ἴδιον τρόπον της, τῆς ἀντιλήψεως τῆς ζωῆς, μᾶς εἶπαν πῶς πρέπει νὰ εἶναι μαζὺ τῶν οἱ ἄνδρες διὰ νὰ τὰς κάμνουν εὐτυχεῖς, καιρὸς εἶναι νὰ εἴπωμεν καὶ πῶς πρέπει νὰ εἶναι αἱ γυναῖκες διὰ νὰ κάμνουν καὶ ἡμᾶς εὐτυχεῖς. Διότι ἐπὶ τέλους οὔτε ὄρθον, οὔτε δυνατόν, οὔτε πιστευτὸν εἶναι, ὅτι οἱ ἄνδρες κάμνουν εἰς τὴν οἰκογένειαν τὴν τρικυμίαν καὶ τὰς καλοκαυρίας, ὅτι αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀπόλυτοι δημιουργοὶ τῆς εὐτυχίας ἢ τῆς δυστυχίας τὴν γυναικὸς καὶ τῆς οἰκογενείας.»

Ὁ ἐπιστέλιον ἔχει δίκαιον. Βεβαίως οἱ ἄνδρες ἐνέχονται πολὺ καὶ εὐθύνονται ἀκόμη περισσότερο διὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἰδικῶν τῶν, ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες πολὺ συχνὰ, ἐμμέσως, ἂν ὄχι ἀμέσως, δημιουργοῦσιν τὴν χαρὰν ἢ μεταβάλλουν τὰ σπῆτᾶ τῶν εἰς ἀληθῆ κόλκισιν. Ἡ μακρὰ σειρὰ τῶν ἀρθρῶν, ἢ δημοσιευθεῖσα περὶ διαζυγίων, ἔθεσε τὸ ζήτημα τῆς ἐγγάμου ζωῆς εἰς τὴν θέσιν του, καὶ ἀπέδειξε τὰ τρα-

τὰ σημεῖα τῶν ὄρων τῆς συνυπάρξεως ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην τοῦ ἀνδρός καὶ τῆς γυναικός. Ἦδη καλὸν εἶναι διὰ τῆς μελέτης τοῦ χαρακτηρὸς καὶ τῆς συμπεριφορᾶς τῶν δύο συζύγων, νὰ εὐρεθῇ ὁ τρόπος, δι' οὗ θὰ μετριάσθῃ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον καταστρέφει τὴν εὐτυχίαν τῶν συζύγων, καὶ τῶν οἰκογενειῶν ἐν γένει.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δα Εὐ. Μ. Ἰθάκην. Καλὴ ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 25 ἐλήφθη. Συμμορφούμεθα ὀδηγίαις σας. Θερμοτάτας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Καν Σ. Ζ. Λαύριον Ἄλλ' εἰσθε περισσότερο ἀπὸ καλὴ καὶ σὰς εὐγνωμονῶ, συμμορφουμένη μὲ τὰς ὀδηγίας σας. Καν Π. Γ. Γρ. Ἰθάκην. Ἐπιστολή σας καὶ συνδρομὴ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίας Καν Ν. Ν. Κωνσταντῆσαν. Εὐγενῆς ἐπιστολή σας μετὰ συνδρομῶν ἐλήφθη. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ προθυμίαν. Γράφω. — Καν Δρ. Δ. Κ. Ἀμρυσσαν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Ἀπόδειξιν ἐντὸς φύλλου. — Καν Α. Φ. Βάρναν. Νέαι συνδρομῆτριαι ἐνεγράφησαν. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς φροντίδας. Γράφω. Καν Α. Ν. Χ. Κωνσταντῆσαν. Θερμὰς εὐχαριστίας ὡς καὶ ἐκ μέρους τῆς πτωχῆς κόρης. Ἀπόδειξις μετὰ φύλλον ἀποστέλλεται. Καν Δ. Φ. Κ. Κάϊρον. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. — Καν Χ. Κ. Τύρναβον. Ἀποστέλλονται. Ἐβραδύοναν διότι τὸν μῆνα αὐτὸν συγκεντρώνεται περισσότερο ἐργασία διεκπεραιώσεως. Γράφω προσεχῶς. Καν Δ. Β. Γαλάζιον. Δρ. χρ. 16 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίας. Καν Κ. Κ. Γύθειον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Ἀπόδειξις ἐντὸς φύλλου.

ΤΑ ΤΣΟΥΡΕΚΙΑ ΣΑΣ ΤΟ ΠΑΣΧΑ

Βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἐγενικεύθη ἡ συνήθεια ὅλα τὰ γλυκίσματα καὶ ὅλο τὰ παξιμάδια τοῦ τείου καὶ τῆς βασιλόπητες καὶ τὰ τσουρέκια νὰ τὰ προμηθευόμεθα ἀπὸ τὰ ζαχαροπλαστεῖα.

Ὁ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου γνωστὸς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ εἶδη ζαχαροπλάστῃς κ. Ἀβραμόπουλος κττασκευάζει ἐν εἶδος τσουρέκια τόσον τελείως ὠραῖα καὶ γευστικά, καὶ τόσον ὁμοιάζουσι μὲ τὰ τσουρέκια τὰ σπιτικά τῶν καλῶν οἰκοκυρῶν τοῦ παρελθόντος, ὥστε δὲν πρέπει νὰ μείνῃ Ἀθηναϊκὴ οἰκογένεια ἢ ὁποῖα νὰ μὴ προμηθευθῇ καὶ τὰ τσουρέκια της καὶ γλυκίσματα τῶν ἡμερῶν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ γνωστοτάτου καὶ τόσον καλὴν φήμην χαίροντος ζαχαροπλαστείου τούτου. Ὅλα τὰ εἶδη τῆς ζαχαροπλαστικῆς ἀπὸ τὰ boubous καὶ τὰς καραμέλας καὶ τὴν σοκολάταν καὶ τὰ πολυποίκιλα καὶ πολυώνημα μπισκοτάκια καὶ τούρτες ἕως τὰ γλυκίσματα τῆς Ἀνατολικῆς ζαχαροπλαστικῆς, τὰ καταίφια τὰ ἀφράτα καὶ τὰ γαλατομπούρεκα καὶ τοὺς μπακλαβάδες, καὶ τοὺς μπαμπάδες κατασκευάζονται ἀπὸ τοὺς Ἀβραμόπουλον καὶ Loubié τόσον τέλεια ὥστε δικαίως νὰ θεωροῦνται πρῶτοι μεταξὺ ὄλων τῶν Ἀθηναίων ζαχαροπλαστῶν.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Πασχαλινὰ τσουρέκια. — Λαμβάνετε 1 ὄκ. φαρίνα γαλλικὴν, κάμνετε τρύπαν καὶ προσθέτετε 12 κρόκους αὐγῶν κτυπημένους μὲ 1) 2 ὄκ. ζάχαριν καὶ 8 ἄσπρα κτυπημένα εἰς ἀφρόν, ὀλίγον ἄλατι ὀλίγην φλούδαν τοῦ λεμονιοῦ τριμμένην καὶ ὀλίγην σόδαν.

Ζυμώνετε καλὰ καὶ ἔπειτα σχηματίζετε τὰ τσουρέκια σας. **Πλύσιμο τῶν μεταξωτῶν φουλαρίων.** Ἐτοιμάσατε μιὰν κρύαν σαπουνάδα μέσα εἰς τὴν ὁποίαν πλύνετε τὰ φουλάρια σας, ἔπειτα ξεβγάλετέ τα καλὰ καλὰ μὲ καθαρὸ κρύο νερόν, καὶ χωρὶς νὰ τὰ στηψετε ἀπλώσατέ τα νὰ στεγνώσουν.

Βράσατε πιτούρα μέσα σὲ νερὸ ἐπὶ ἕνα τέταρτον τῆς ὥρας (1 λίτρα νερὸ μίαν φούχτα πιτούρα) (στραγγισατέ τα ἀπὸ ἕνα τουλπανάκι καὶ ἔπειτα βουτήσατε τὰ φουλάριά σας μερικὰ λεπτὰ καὶ ἀπλώσατέ τα χωρὶς νὰ τὰ στηψετε καὶ ἔπειτα σιδερώσατέ τα ἀκόμη ὑγρά.